

Doklon.essenz

glasilo Doma Petra Uzarija Tržič št. 7

Junij 2012

Podarimo si nasmeh

Spet je pred vami Poklon jeseni, glasilo Doma Petra Uzarja Tržič. Kot že ime glasila pove, v njem objavljamo svoje spomine, razmišljanja, doživetja, izkušnje in znanje vsi, ki sodelujemo pri oblikovanju življenja in dela v domu, ki nam je dom pomemben. To so naši stanovalci, njihovi svojci, zaposleni v domu, prostovoljci, drugi sodelavci in prijatelji doma. Naše glasilo odseva duhovno in duševno bogastvo, ki ga dom premore v svojih ljudeh. Je utrinek nekega časa, je utrinek današnjega dne.

Ljudje vse preveč pogosto zaskrbljeno razmišljamo o preteklosti in prihodnosti, ob tem pa pozabimo na sedanost. Ta je edina, ki nam je dana tukaj in sedaj in edina, ki nam vsak trenutek omogoča življenje. Kakšno je, se vedno znova odločamo sami. Če ga sprejmemo kot dar, je naš edini smisel, da ga živimo. Zakaj bi torej jokali za časi, ki so minili in zakaj bi skrbeli, kaj nas čaka jutri? Morda je naša preteklost boleča, morda so nas ljudje prizadeli in ranili. Morda bo jutri turoben, deževen dan in ljudje ne bodo premogli nasmeha. Življenje je tako kratko in hitro, da mu včasih nehote dovolimo, da nam v nekem obdobju spolzi med prsti. Potem se tega zavemo in želimo nadoknaditi izgubljeno. Razočarani ugotovimo, da to preprosto ni mogoče.

V našem domu je vse več zavedanja o vrednosti življenja v trenutku, ko ga živimo. Vsi, ki tukaj delamo in živimo, si prizadevamo, da bi bilo življenje vredno življenja, zato si ga, v

POKLON JESENI

Glasilo Doma Petra Uzarja Tržič

Direktorica: mag. Renata Prosen

Uredniški odbor:

Marjeta Šumič, dipl. delovna terapevtka

Maja Lapuh, srednja medicinska sestra

Tanja Ahačič, prostovoljka in odgovorna urednica

Avtorica izdelka na naslovnici Katarina Kuhar

ISSN: 1855 - 685X

okviru svojih zmožnosti želja in hotenj polepšamo, si podarimo, si podarimo nasmeh in prijazno besedo. Nekdo je zapisal, da je nasmeh luč v oknu duše, ki pokaže, da je srce doma. V našem domu vsak dan doživimo veliko nasmehov in vemo, da je doma veliko src. To je blagodejen občutek, ki ga nenehno negujemo in delimo z drugimi. Nasmeh nam sporoča, da nismo sami, da skrbimo drug za drugega in da je življenje, tudi z bolečino in ob napornem delu, lahko prijazno in lepo. Vemo, da ni pomembno, koliko imamo, temveč koga imamo ob sebi.

Zaposleni cenimo in spoštujemo vse, ki našim stanovalcem pomagajo v težavah in bogatijo njihov vsakdan. Hvaležni smo za pohvale in vzpodbude in odprti za predloge in želje. Bogato tradicijo doma vsak dan nadgrajujejo s kakovostnimi storitvami, z dodatnimi programi za stanovalce, z izobraževanjem za naše kakovostno strokovno delo ter z nenehnim učenjem o pomenu dobrih medsebojnih odnosov za sožitje med ljudmi..

Nasmeh nam je bil položen že v zibelko. Uporabljajmo ga in si ga podarjajmo dan za dnem in vsak dan znova, saj nas nič ne stane. Dan je lepši, če ga krasi nasmeh.

mag. Renata Prosen
direktorica

SO PRAZNIKI IN SO PRAZNOVANJA

*Zahvaljeni prisrčno za ljubezen,
gorečo brez vračila in plačila,
(saj bi drugače ne bila ljubezen),
ki ste jo živeli in živite,
ki ste z njo gradili in gradite
dom in domovino.*

TONE KUNTNER

*Dan državnosti je slovenski državni praznik,
ki ga praznujemo 25. junija. Je dela prost dan.*

*Ta dan obeležujemo spomin na 25. junij 1991,
ko je Slovenija uradno postala neodvisna.
Takrat je bila sprejeta Deklaracija o neodvisnosti
Slovenije in Temeljna ustavna listina o samostojnosti
in neodvisnosti. Prvi predsednik samostojne in
neodvisne Republike Slovenije je bil Milan Kučan.*

*Vsem stanovalcem, zaposlenim in prijateljem
Doma Petra Uzarja
voščimo lep in miren praznični dan.*

UREDNIŠTVO GLASILA

Dragi prijatelji!

V imenu Lions Kluba Tržič vas najprej prisrčno pozdravljam. Dovolite mi, da vam na kratko predstavim naš klub in naše delovanje ter napišem nekaj besed o Športnem parku za starejše, ki že stoji v vašem parku.

Vodilo našega kluba za lionistično leto 2011/2012 je bilo »Biti za druge«. Sicer je geslo Lionsov po celem svetu „We Serve – Pomagamo“. Letošnje lionistično leto se zaključí 30.6., nato nastopi novo leto, ki se piše 2012/2013.

V letošnjem letu smo še bolj poudarili našo zavezo, da bomo pomagali povsod, kjer potrebujejo pomoč, zavzemali smo se za visoka etična načela tako v zasebnem kot tudi javnem življenju ter spodbujali ljudi k prostovoljnemu delu. Več kot 20 let Lions Clubs International deluje tudi v Sloveniji in z velikim zadovoljstvom ter veseljem se lahko ozrem na preteklo delovanje. Slovenija se lahko pohvali z uspešnim delovanjem Lions in Leo klubov ter z več kot 1500 Lions in 300 Leo članicami in člani, ki nesebično pomagajo mnogim pomoči potrebnim. V to veliko družino je ponosno umeščen tudi Lions Klub Tržič.

Vse akcije našega kluba, ki so potekale skozi leto 2011/2012, so bile usmerjene v promocijo Lions Kluba Tržič in v zbiranje sredstev za izgradnjo športnega parka za starejše, ki že stoji v vašem čudovitem parku. V ta namen smo zbirali sredstva

na Šuštarski nedelji, organizirali smo dobrodelni koncert in pripravili dobrodelno predstavo. Hvala lepa vsem, ki so pri tem kakorkoli pomagali. V veliko pomoč pri financiranju in gradnji je bil tudi župan Občine Tržič mag. Borut Sajovic. Lahko rečem, da smo člani Lions Kluba Tržič in Občina Tržič z velikim veseljem stopili skupaj in postavili ta čudoviti športni park.

V športnem parku bodo lahko ob strokovnem vodenju fizioterapevtk vadili tudi vsi starejši Tržičani, ne samo stanovalci Doma Petra Uzarja. Vrata so na stežaj odprta vsem.

Naj zaključim. Čas je edina neustavljiva in neuničljiva kategorija. Želim si, da bi mlajši znali uživati in spoštovati mladost in vitalnost in želim si, da bi starejši znali pokazati, da je starost lahko tudi lepa in fit.

Želim vam lepo poletje ter veliko lepih trenutkov v vašem novem športnem parku.

Tea Gasser, predsednica Lions Kluba Tržič

Zunanje fitnes naprave – novost v našem domu

KOMU SO NAPRAVE NAMENJENE?

Primerne so za vsakogar. Na voljo je izbor naprav, ki omogoča vadbo ljudem z različnimi potrebami. Za vadbo na teh napravah ne potrebujemo posebne opreme, lahko je uporabnik v vsakdanjih udobnih oblačilih.

Za stanovalce in starejše občane občine Tržič smo izbrali naprave, pri katerih je poudarek na aerobnem treningu (pospešeno delovanje srca, boljše izgorevanje maščob...), raztezanju in naprave, s pomočjo katerih izboljšamo gibljivost in mišično moč.

KAJ PRIDOBIJO STANOVALCI Z UPORABO TEH NAPRAV?

- izboljša se gibljivost
- večja mišična moč
- boljše ravnotežje
- manjša telesna teža
- manj poškodb
- manjša potreba po negi

Vadba za moč je koristna tudi pri nekaterih kroničnih zdravstvenih težavah, kot so:

- kronična obstruktivna pljučna bolezen
- osteoporoza
- zvišan krvni tlak
- depresija
- živčno mišične bolezni
- stanje po možganski kapi.....

S postavitvijo zunanjih fitnes naprav našim stanovalcem omogočamo vadbo tudi v popoldanskem času in ob vikendih, ko take storitve v domu niso na voljo.

Naša želja je vključiti tudi zunanje uporabnike, predvsem starejše, naj večkrat zapustijo svoje domove, se pridružijo pri aktivnosti na teh napravah našim stanovalcem, ob tem pa naredijo nekaj koristnega za svoje telo in dobro počutje, istočasno pa se zabavajo, družijo in tako izboljšajo kvaliteto življenja.

Silva Štiherl, višja fizioterapevtka

POKLICI V DOMU

Receptor

Na delovnem mestu receptork v Domu Petra Uzarja v Tržiču smo zaposlene tri delavke: Nada, Breda in Danica. Vsaka od nas ima drugačno izobrazbo, a ker imamo vse tri izkušnje v delu s starostniki, delo receptorke opravljamo rade in s srcem.

Naš dan se prične na delovnem mestu ob pol sedmih zjutraj. Ponavadi tisto, ki je v jutranji izmeni naši stanovalci pričakajo že na vratih ob vstopu v dom.

Vsak nekaj potrebuje. Nekateri žetone za kavico, drugi časopis, spet tretji bi ti želel povedati kaj zelo pomembnega, kar ne more počakati. ... Tako ponavadi še v osebnih oblačilih delamo usluge tistim, zaradi katerih smo na tem delovnem mestu in nas potrebujejo. Medtem pripravimo še ključe in dokumente za sodelavce in pa razdelimo časopise, ker novice so našim stanovalcem zelo pomembne. Potem gremo v garderobo, da se preoblečemo v uniformo in sproti odklenemo skupne prostore v čajnih kuhinjah.

Ker stanovalci komaj čakajo, da se dan začne, jim prižgemo tudi radio in televizijo. Potem se pričnejo zbirati za zajtrk.

Naše delo poteka v jutranji in popoldanski izmeni.

Ker smo receptorke vedno na recepciji in tako pač vedno na razpolago, se ponavadi v težavah obrnejo na nas in nas prosijo za vse mogoče usluge. Seveda jih potem napotimo do tistega, katerega v danem trenutku potrebujejo ali pa jim same lahko ustrezemo. Včasih želijo le pogovor o svojih težavah ali pa se skupaj nasmejemo ali kaj pokomentiramo. Naši stanovalci pač

potrebujejo pomoč takrat, ko sami ne zmorejo več. Prodajamo jim žetone za kavico in marsikateremu kavico tudi postrežemo.

Ob oglašanju na telefon in povezovanju telefonskih linij je naše delo tudi urejanje in oddaja časopisov, izročanje pošte stanovalcem, prenos informacij med službami, pomoč stanovalcem pri stvareh, ki jih sami ne zmorejo, npr pri avtomatu za kavico, pijačo, pisanju kartic in telefoniranju. Zelo radi kupujejo žetone za kavico in ob tem vedno še poklepeta.

Pridejo trenutki, ko jih tolažimo, oblačimo jopice, popravljamo malenkosti, ki jih motijo, se z njimi pogovarjamo in pa predvsem jih poslušamo. Nekateri stanovalci so osamljeni in ker smo me pač tam, smo dobre poslušalke in včasih razbremenimo njihove duše. Velikokrat jih tolažimo ali pa se hecemo in smejemo z njimi. Ni pa redkost, da smo cilj njihove jeze in takrat pokasiramo besede, ki pa so plod jeze na nekoga drugega. Včasih pa se razjezijo na nas. O ja, tudi skregamo se, tako kot v družinah.

Seveda podajamo informacije tudi obiskovalcem in sorodnikom naših stanovalcev. Pri nas lahko zunanji interesenti dobijo prijavnice za namestitev v dom in pa pošto za svojce in tisto, ki jo izročajo naše službe.

Naše delo obsega skrb za ključe prostorov po domu in pa sodelovanje z vsemi službami. Ponavadi se naši zaposleni na nas obrnejo ob iskanju določenih podatkov, ki jih vodimo in pa ob iskanju naših stanovalcev. Ob vsem tem smo tudi na centrali za telefonske povezave, pogovore in pa dajanje raznih informacij.

Negovalke in sestre nas poprosijo, da napotimo stanovalca na kopanje, v ambulanto, na fizioterapijo. Včasih smo tiste, ki prve priskočijo na pomoč stanovalcu, ki je padel, ki se slabo počuti ali pa potrebuje pogovor bodisi s socialno delavko ali zdravstvenim kadrom. Takrat precenimo, koga pokličemo in povemo, za kaj gre in skupaj poiščemo rešitev nastale situacije.

Stanovalce, ki imajo težave in potrebujejo tovrstno pomoč napotimo k naši socialni delavki.

Včasih pa opazimo, da komu gibanje postane pretežko in mu hoja ali bolečine v telesu preprečujejo, da bi se gibal kot se je prej, takrat o svojih opažanjih obvestimo našo fizioterapevtko Silvo, ki tem ljudem potem pomaga s svojim strokovnim znanjem.

O željah in naročilih zunanjih uporabnikov, ki jih oskrbujejo negovalke na domu, sproti obveščamo negovalke, ki so na terenu.

Velikokrat naše delo obsega več nalog hkrati. Ob dvigu telefonske slušalke in pogovoru se oglasi še mobitel, prav takrat se pred okencem recepcije pojavi kdo, ki želi nemudoma informacije, za nameček pa še kak delavec želi, da mu damo

ključe. ... Tako včasih ne veš, s kom bi se pogovarjal in komu bi prvemu pomagal. Pa vendar nas velikokrat kdo vpraša, če nam je dolgčas, ker se veliko pogovarjamo s tistim, ki je trenutno pred okencem in jih veliko misli, da naše delo obsega le pozdravljanje in klepet s stanovalci.

Nemalokrat priskočimo na pomoč sodelavkam, ki jim uredimo sezname, raznorazna administrativna dela, lepljenje, žigosanje, rezanje, pisanje. .... Včasih nas sodelavci poprosijo za pomoč pri iskanju podatkov, napotitvah obiskovalcev in gostov v predvidene prostore, usmerjanju zunanjih sodelavcev, sprejemanju in preusmerjanju telefonskih klicev, vpisovanju v dejavnosti, pomoč pri razdeljevanju raznih dokumentov.

Vedno obveščamo pristojne o odhodih in prihodih naših stanovalcev. Poskrbimo pa tudi za to, da pazimo, da se ljudje z demenco ne zgubijo, da jih popazimo in usmerjamo kamor je potrebno. Včasih nas pokličejo sestre z oddelka za demenco in nam na telefon dajo človeka, ki je vznemirjen, žalosten in ga po telefonu pomirimo, da je z njegovimi otroki vse v redu, da so zdravi in kmalu pridejo na obisk. Ponavadi taka malenkost naredi skoraj čudež.

Seveda rade pomagamo vsem našim zaposlenim, ko potrebujejo našo pomoč. Ponavadi lepa beseda in nasmeh naredi dan lepši, če je še tako težek. Zavedamo se, da so ljudje veseli, če so deležni nasmeha, kakega bodrilnega stavka, za nasprotje od slabe volje in kislih obrazov. A včasih enostavno ne gre.

Tudi me smo včasih žalostne in slabe volje. Svoje delo opravljamo z veseljem in veliko posluha za sočloveka. Ker pa smo tudi me samo ljudje in pridejo dnevi, da smo utrujene in žalostne se poskušamo razbremeniti in dogovoriti za delo med seboj tako, da se spočijemo.

Za delo receptorja v domu je zelo pomembno, da je oseba čustvena, da ima rada ljudi in jim zna in hoče prisluhniti. Tega se zavedamo in skušamo, če se le da, delati tako, kot je najbolje za vse. Svoje delo opravljamo z veseljem in veliko posluha za sočloveka.

Ker smo vse tri po naravi vesele, večinoma nasmejane in sočutne, ljubimo življenje in zato z veseljem opravljamo to delo.

Breda, Nada, Danica

Ko gre tvoja pot od tod

Spoštovani stanovalci, dragi sodelavci!

Govorili so, da bo leto 2012 prineslo temeljite spremembe, da bo to leto , ki se ga bomo zapomnili, tako po dobrih kot po slabih lastnostih.

Da se te napovedi lahko uresničijo, sem spoznala, še preden je minila polovica leta.

Po 22 letih dela v Domu Petra Uzarja sem se odločila, da se zaposlim v drugem domu upokoјencev, ki je bližje mojemu domačemu kraju, ter se tudi tam izkažem kot dobra delavka in sodelavka.

Na žalost se je v spletu nesrečnih okoliščin hudo zalomilo, a srečno končalo. Tako sem sedaj pristala v drugem podjetju in na drugem delovnem mestu, kot sem sprva pričakovala.

Dve desetletji sta hitro minili od takrat, ko sem nastopila svojo prvo zaposlitev v Domu Petra Uzarja. Prvo delovno mesto sem opravljala v kuhinji kot strežnica. Tam sem dobila prve stike s stanovalci, se z njimi pogosto pogovarjala, prisluhnila njihovim težavam in jih slišala, predvsem pa sem takrat od vas kot zelo mlada mamica dobila dobre in uporabne življenjske napotke.

Ob delu sem skrbela za svoje izobraževanje, se kasneje prijavila na razpisano delovno mesto animatorja in bila sprejeta.

Na delovno mesto animatorke imam še lepše spomine. V okviru svojih obveznosti sem imela priložnost ter s pomočjo sodelavcev organizirati in vas stanovalcev soustvariti veliko dobrih prireditev, zanimivih razstav, prijetnih druženj. ... Spoznala sem

veliko kulturnikov, umetnikov, predstavnikov različnih društev, pevske zборе, otoke iz šole, iz vrtcev. ...

Največ mi je pomenilo, da ste bili zadovoljni z mojim delom in odnosom, da ste s prireditve odhajali z lepimi vtisi, saj ste me pogosto naslednje jutro ustavili in se zahvalili za moje dobro vodenje in lep kulturni program. To delo sem imela rada, ker sem videla vaše nasmeha, vaše sodelovanje in vedno pozitiven odziv. Opravljala sem ga z veseljem in odprtim srcem, kar se je pri mojem delu pogosto odražalo.

Velikokrat sem se že zahvalila sodelavcem za pomoč in še enkrat: »Hvala vsem sodelavkam in sodelavcem, kajti vsak je prispeval svoj kamenček, da smo sestavili tako lep mozaik, ki še danes ostaja na ogled v naših spominih. Posebno pa se za pomoč zahvaljujem šefu kuhinje Franciju, hvala delovni terapevtki Marjeti in fizioterapevtki Silvi, globoko cenim njun odnos in trud, ki sta ga vložili za moje učenje, pridobivanje izkušenj, znanja...«

Seveda se bom še vedno z veseljem vračala v ta dom, to bo vedno ostal dom, kjer so doma dobri ljudje. Bodite in ostanite srečni in zdravi.

Lep pozdrav, Mojca Papler Bohinjec

V prvi polovici leta 2012 sta se upokojili Jasna Mali in Slavica Burja, na novo delovno mesto pa je odšla še Maja Tavželj.

Novi obrazi

Nataša Meglič

Kolone pločevine. Nevzdržna vročina, razdraženi vozniki. Še malo, pa bom na obvoznici. Še malo pa zapeljem nazaj proti lepi Gorenjski.

Končno sem na avtocesti. Hitim na razgovor za drugo službo. Razmišljam.

Kako veš, katera odločitev v življenju je pravilna? Ali bom kos novim nalogam? Jim bom všeč?

Kilometri drvijo, še malo pa bom tam.

Hitim v Dom Petra Uzarja. Spomini mi privrejo na plan. Lepi spomini na staro mamo in starega očeta. V Dom Petra Uzarja so ju sprejeli proti koncu leta 1998. Hranim njen dnevnik in ga rada prebiram. Eden od zapisov, kateri mi je posebno pri srcu:

»Ata je imel 86. rojstni dan. Ena sestra mu je prinesla čestitko in eno krasno gautožo. Za kosilo je dobil priboljšek kos torte in kozarec vina ter zares dobro kosilo. Tudi Danica je prišla atu voščiti. Prinesla je krasno rožo vijolico in škatlo pralin. Tudi Nataška je atu voščila. Danes je bil tudi dan starostnikov. Imeli smo boljše kosilo, vsem so peli iz Tržiča pevski zbor. Zares so lepo peli, da bi jih cel dan poslušal.«

Predstavljam si njene zapise. Pred očmi se mi prikaže prijazno osebje, slišim ata, kako jo komandira, kako kramljata s sostanovalci, vidim jo, kako gre na pevske vaje, k frizerju...

Pa saj ta dom že poznam. Ne grem v neznano, zmogla bom. Hočem postati del kolektiva!

In tako sem tukaj. Postala sem vodja finančno računovodske službe. Po 10 letih dela na Ministrstvu za finance sem dobila službo s pogledom na prihodnost, če vprašate mojega moža. Lepa prihodnost!

Nataša Meglič, vodja finančno računovodske službe

Rudi Sluga

Ime mi je Rudi Sluga in stanujem v Stražišču pri Kranju, drugače pa sem rojen na Planini v Kranju, kjer sem obiskoval tudi osnovno šolo. Nato sem se vpisal na Srednjo zdravstveno šolo v Ljubljani, po uspešnem zaključku pa sem se prvič zaposlil v Bolnišnici Golnik, kjer sem si v dobrih sedmih letih nabral obilo delovnih in življenjskih izkušenj. Med tem časom sem tudi diplomiral na Zdravstveni fakulteti v Ljubljani in si pridobil naziv diplomirani zdravstvenik. Delovna pot me je sedaj zanesla v DPU Tržič, kjer sem bil deležen zelo lepega sprejema, vesel pa sem tudi živahnosti v domu. Za lažje in bolj kakovostno delo pa si želim, da bi čim hitreje dodobra spoznal naše stanovalce, njihove svojce in vse zaposlene. Zelo rad se ukvarjam s športom, predvsem s košarko, kolesarjenjem in plavanjem. Poleti pa zelo rad odhitim tudi na kakšen okoliški hrib. Zadnje štiri mesece pa mi poleg žene Ane krajša čas tudi sin Juš, ob katerem se tudi sam vsak dan naučim kaj novega.

Rudi Sluga, nadzorni diplomirani zdravstvenik

SKOZI ODPRTA VRATA

Naši novi prostovoljki

Pred nekaj dnevi me je delovna terapevtka Marjeta prosila, naj se kot nova prostovoljka na kratko predstavim. Pa me malo spoznajte.

Po poklicu sem profesorica defektologije v pokoju. Skoraj vsa službena leta sem posvetila učenju otrok s posebnimi potrebami v Kranju. Svoje delo sem imela zelo rada. Otroci so me vedno navduševali in skupaj smo premagovali učne in tudi druge težave. Pomembno se mi je zdelo, da so se otroci v šoli dobro počutili, bili veseli, bili prijazni drug do drugega in vpljudni do odraslih. Skupaj smo odkrivali lepote in zakonitosti narave in veliko pozornosti posvetili varovanju narave.

Nadvse me je prevzela pedagogika Marije Montessori, kateri sem posvetila mnogo svojega prostega časa. Pri tej pedagogiki je najvažnejši otrok, ne predpisan program. Otrok naj se uči po svojem tempu, s pomočjo posebnih pripomočkov sam odkriva zakonitosti vseh področij življenja. Učitelj mu le pomaga in ga usmerja. Njene metode sem uporabljala pri delu z otroki, jih posredovala študentom, vzgojiteljem in učiteljem. Če bi naše otroke vzgajali po njenih metodah, bi bili Slovenci srečnejši ljudje.

Sedaj sem v pokoju, rada berem (pozimi), nadvse uživam pri delu na vrtu. Skušam pridelovati zdravo zelenjavo in lepe dišeče rožice za dušo. Srce mi zapoje tudi, ko z možem, prijatelji in Bobijem pohajamo po prelepih Kofcah, Korošici, Zelenici...

Zelo rada pa tudi prihajam v Dom Petra Uzarja. Sedaj se z mojimi novimi prijateljicami še spoznavamo in mislim, da me imajo že malo rade. Jaz jih imam. Srčno upam, da bomo skupaj preživele veliko lepih ur, se veselo nasmejale in vedno poskušale najti vedrejšo plat življenja.

Breda Bedina

Ker imam zelo rada starejše ljudi, sem si vedno želela na nek način delati z njimi. Znanka mi je povedala, da v domu vodijo pogovorne skupine, kjer se družijo in pogovarjajo s skupinicami

stanovalcev. Obstaja več skupin po oddelkih, vodijo pa jih prostovoljke društva Z roko v roki.

Kar hitro sem se navdušila in se odpravila do gospe Marjete in jo povprašala, kakšni so pogoji in ali bi me sprejeli v svojo sredino.

Seveda me je bila pripravljena sprejeti in me je kar takoj vključila v skupino ter me malo poučila, kako poteka delo v skupini.

Prostovoljno delo opravljam že trinajst let, zato mi ni tuje in ga rada opravljam, vendar so moje izkušnje čisto drugačne in mi pri novem izzivu niso dosti pomagale.

12.1.2012, že datum je bil sestavljen nekam čudno, roke so se tresle, trema velika. Kar nekaj minut pred deseto sem bila že na dogovorjenem mestu. Prihajale so voditeljice skupin. Imela sem hudo tremo, ko je prišla tudi gospa Milena, ki me kar povabila k svoji skupini. Zelo hitro sva si razdelili delo, postregli sva kavico in pecivo. Prav na kratko sem se predstavila in pogovor je hitro stekel. Pogovor je bil zelo prijeten, marsikaj novega sem slišala, obdelali smo vsakdanje stvari, malo opravljali. Čas je minil kot bi mignil. Na moje zadovoljstvo so mi zagotovili, da so bili zadovoljni z menoj in me povabili, da naj le še pridem.

Zahvaljujem se Mileni za pomoč in strpnost, enako pa tudi mojim Tulipanom za spodbudo.

Jana Toporiš

Glasbena šola Tržič in Dom Petra Uzarja

Sodelovanje učencev naše glasbene šole na prireditvah v Domu Petra Uzarja sega v leto 1992. Takrat je vodstvo doma dalo pobudo za sodelovanje učencev glasbene šole na njihovih prireditvah. V dogovoru s takratnim ravnateljem glasbene šole gospodom Andrejem Puharjem je bil 17. januarja 1992 organiziran prvi nastop učencev glasbene šole v Domu Petra Uzarja. Leta 1994 je bil datum koncerta prestavljen na 25. marec in od takrat naprej pa vse do danes so naši učitelji skupaj s svojimi učenci vsako leto pripravili samostojni koncert ob materinskem dnevu. Poleg samostojnih koncertov naši učenci nastopajo tudi na drugih prireditvah, ki jih organizirajo v Domu Petra Uzarja.

Upamo, da nastopi naših učencev pripomorejo k popestritvi vsakdana oskrbovancev doma in si želimo nadaljnjega nastopanja pred tako hvaležnim občinstvom.

Franci Podlipnik, ravnatelj

MISLI SVOJCEV NAŠIH STANOVALCEV

Zgodba z dobrim koncem

Zgodilo se je nekaj let po očetovi smrti. Mama se je odločila, da bo odšla živeti v Dom Petra Uzarja. Kljub temu, da smo se otroci trudili in pri njej preživeli vsak dan po nekaj ur, ji po svojih najboljših močeh stali ob strani in ji pomagali, to ni bilo dovolj. Bila je osamljena. Prosila me je, naj ji iz doma prinesem prijavnico, pa tega nisem hotela. Želela sem, da mama ostane doma, kjer ima veliko hišo z veliko teraso in vrt, ki ga ima rada. Takrat nisem razmišljala, da zaradi invalidnosti sama, brez pomoči nas otrok, vrta ne bi mogla urediti in da v nadstropja hiše lahko pride le z velikim naporom.

Star pregovor pravi: »Kjer je volja, je pot.« Mama je sama prišla do prijavnice, jo s pomočjo, vendar ne mojo, izpolnila in jo dostavila na upravo doma. Vsi smo že mislili, da se je stvar umirila. Čakalo pa nas je presenečenje. Mama nam je sporočila, da je v domu prostor in da lahko pride. Usoda je hotela, da ravno na očetov rojstni dan. Stiska je bila tako dvojna in težko je v besede spraviti moja takratna občutja. Na ta dan sem se pripeljala pred domačo hišo. Po glavi se mi je motalo nešteto misli. Med drugimi tudi, da v ustanovi ne more biti tako lepo kot doma in da si bo mama gotovo premislila. Vzeli sva pripravljeno potovalko in se odpeljali. Po poti nisva govorili. Ko sva prišli v dom, sem imela v grlu tak cmok, da nisem mogla govoriti in gospa socialna delavka je to opazila. Tolažila me je, da sem lahko srečna, ker se je mama sama odločila, da bo šla v dom in da se to ne zgodi prav pogosto. Razmišljala sem, kako more

tako govoriti? To pa ja ni nobena sreča. Dogaja se mi nekaj, kar ne želim in za to naj bom še srečna. Preveč sem bila zaposlena s svojimi čustvi, da bi v tistem trenutku lahko dojela namen njenih besed. Šele po nekaj mesecih sem dojela, kaj je gospa takrat želela povedati. Mama je bila v domu zadovoljna, jesen svojega življenja je preživljala s svojimi vrstniki in ni se želela vrniti domov. Vključila se je v različne skupine, se udeleževala prireditev, hodila k maši in ko sem prišla na obisk, sva se imeli o čem pogovarjati.

Od prihoda se je stanje bistveno spremenilo. Zdaj je mama na vozičku in ne znam si predstavljati, kako bi lahko zanjo poleg vseh obveznosti lepo skrbeli. Osebe v domu je z njo prijazno,

otroci in vnuki redno prihajamo na obiske in smo lahko brez skrbi. Najpomembneje pa je, da je mama tu bila in je še vedno srečna.

Kaj ti bo velika hiša, če si v njej večino časa sam. Lahko smo veseli, da imamo v svoji bližini ustanovo, ki nam pomaga poskrbeti za tiste, ki nam v življenju pomenijo največ in jim na ta

način lahko povrnemo vsaj delček tega, kar so za nas že storili in še vedno storijo. Hudo mi je, ko slišim, da nekateri otroci pridejo na obisk le enkrat na leto. Mama je le ena in prav je, da se tega zavedamo. Nekoč bomo tudi mi stari in onemogli, če bomo imeli to srečo, da bomo dolgo živeli.

Ana Štucin

ŽIVIMO ŽIVLJENJE

Nikoli ni druge priložnosti, da popraviš prvi vtis.

Po drugi svetovni vojni se je v Trziču močno razvijala industrija, ki je imela svoje zamatke že v stari domovini. To je pomenilo veliko delovnih mest, zaslužek in socialno varnost. Mladi so prihajali s trebuhom za kruhom od vsepovsod. Spomini na prvi dan v Trziču ne bodo nikoli zbledeli.

Rodila sem se v Markovcih v Prekmurju. Tam je ena sama ravnina, sem in tja pa kakšen osamel grič. Vse je tako odprto, prostrano. Doma smo imeli skromno kmetijo in počasi smo otroci zapuščali domače ognjišče. Sestra je našla delo v Trziču. Konec avgusta leta 1949 je prišla domov na dopust. Pregovorila me je, naj grem z njo, da mi je že našla delo in zaslužek. V soboto zjutraj sva sedli na vlak in zvečer prispeli v Trzič. Vsa utrujena sem izstopila iz vagona. Potem sem pa zagledala te visoke gore okrog mesta. Prvič sem videla skalnate vršace. V prsih me je dušilo, postalo mi je slabo, v glavi se mi je vrtelo. Kar na jok mi je šlo. Želela sem se takoj vrniti domov. Pa me je sestra pregovorila. V nedeljo sem se malo spočila, v ponedeljek pa sem začela delati v Kosah.

MARIJA MEGLIČ

Rodila sem se v Senti, v Vojvodini. To je ena sama ravnina, do koder seže pogled. Pravijo, da je najvišji vrh bundera, to je velika buča, ki raste na njivah. Tam sem dokončala trgovsko šolo in potem delala v očetovi trgovini. Lepo je bilo, le vojna je prekrizala vse načrte. Bila sem deportirana v Beograd, kjer je moja sestra že delala za partizane. Tudi jaz sem se jim priključila in bila partizanska kurirka. Spoznala sem bodočega moža, Trzičana. Maja 1945 je bilo konec vojne, oktobra sva se poročila in 1. novembra 1945 sva z vlakom prispela v Trzič. Vožnja je bila zelo naporna. Ko sem izstopila iz vlaka, se mi je zdelo vse tako čudno, toliko hribov in tako visoki. Najhuje je bilo pa to, da nisem razumela jezika.

No, pa sem se naučila slovensko, po hribih pa nisem hodila, ker sem se bala klopov.

FRANČIŠKA KOGEJ

Gorjanci, mehki griči, so bili moj prvi pogled, ko sem doma v Dolžu prijokala na svet. Že zgodaj sem začela delati, da smo doma preživeli. Rada sem delala, a vleklo me je v svet. Na koledarju je bila letnica 1951. Imela sem prijateljico, ki je delala pri družini v Križah pri Trziču. Pomagala mi je, da sem prišla v Trzič. Prihranila sem denar za vozovnico in se z vlakom pripeljala v Trzič. Ko sem izstopila, sem pred seboj zagledala mogočno goro. No, meni se je zdela ogromna. Stisnilo me je pri srcu, bala sem se, da se bo zrušila name.

Strah, da se bo gora podrla, je še dolgo časa kljuval v mojem srcu.

ANGELCA RUPAR

Rodila sem se na Travnici gori. Ko sem bila stara tri leta, je umrl moj oče. Težko smo se preživljale, zato sem že zelo zgodaj služila. Veliko je pomagala teta, ki je moji starejši sestri priskrbela službo v Trziču. Ob koncu vojne sem tudi jaz spakirala svoje stvari v torbo in se z vlakom pripeljala v Trzič. Razočarana sem bila nad podobo pokrajine, ki sem jo zagledala: same gore in skale. A v življenju je že tako, da se vsega navadiš in tudi jaz sem se navadila na venec gora, ki obkrožajo Trzič.

IVANKA ŠMITEK

Iz mojega dnevnika

Iz zimskega spanja se prebujamo tudi mi, ki bivamo v tem domu, še vedno pa se spominjamo lepih obiskov pred novim letom, Miklavža, otrok iz osnovne šole Lom, ki so nam pripravili lušno igrico, Božička, ki nas je lepo obdaroval s toplimi nogavicami in sladkarijo. Prav lepo smo pospremili staro leto in pričakali novega, leto 2012, ob glasbi in plesu z napovedovalko Mojco in ob dobri večerji, katero je popestrila še velika in dobra torta. Hvala za vse to!

Nato smo dočakali nori mesec, pa kar v maskah. Treba je biti vesel, posebno če se oblečeš v maskaro in je zraven še dobra glasba. V tem domu se nam kar naprej kaj dogaja, prireditve, igre, ... , potem pa pride še Vinko Hlebš s svojo dobro voljo in idejami, pa hitro narediš kakšno risbo, pa čeprav prvič v življenju. Letos so nas že obiskali tudi otroci iz vrtca Deteljica in nam pripravili lep program s petjem in plesom. Vsak mesec imamo tudi sveto mašo, ne pozabimo na razne krožke kot so lingo, križanka, tombola, meni zelo priljubljena pa je skupina za trening spomina in zbranosti, ki jo vodi naša mentorica Marjetka, ona nam pomaga, je pa tudi pravična in nas vzpodbuja, da sami razmišljamo ob nalogi, čeprav jo potem skupaj dokončamo. Sami sebi pravimo, da smo kot šolarčki, potem pa se vsi skupaj temu nasmejimo.

Sem že mislila končati, pa je tu že zaljubljeni mesec in v domu so nam organizirali lep izlet v Arboretum Volčji potok na ogled tulipanov. A narava ima svojo moč, zato smo morali izlet malo prestaviti in zamudili smo tulipane v najlepšem cvetenju, videli pa smo ostalo cvetje, se po parku peljali z vlakcem, se malo sprehodili, nato pa smo se na Kokrici pri Dežmanu okrepčali s kavo in sokom. Ko smo se vrnili domov, nas je čakalo dobro kosilo, ki se nam je že pošteno prileglo. Ponovno hvala vsem, ki skrbite, da je vedno vse lepo in prav.

No, pa sta prišla še dva lepa dneva. 23.5.2012 smo dočakali otvoritev razstave slik in ročnih del nas stanovalcev in varovancev Varstveno delovnega centra Tržič, katerim je ravno tako mentor Vinko Hlebš. Skupaj smo pripravili kulturni program, malo smo zapeli in zaplesali, obiskal pa nas je celo župan z ženo.

V domu imamo vsako sredo tudi pevske vaje, ki jih vodita dve Nuški in z njima smo odšli naslednji dan v Sežano na srečanje pevskih zborov vseh domov Slovenije, skupaj še s stanovalci iz domov Preddvor in Kranj. Ker smo že enkrat zmagali, tokrat nismo nastopili, a je bilo ravno tako zelo lepo. Tokrat je zmagal pevski zbor iz domžalskega doma. Hvala vsem, ki ste nas spremljali, še posebej pa hvala domu, da nam omogočate tako lepe spomine.

Seveda pa si moraš veliko pomagati tudi sam sebi, da ostaneš čil, seveda če ti zdravje to dopušča, z raznimi ročnimi deli, branjem, sprehodi, pa naj bo s palico, hoduljo ali brez.

Sedaj pa res zaključujem in lep pozdrav vsem sostanovalcem in osebju.

MARIJA STEGNAR

Hud bik

Veliko poletij sem preživela na Štuvarjevi planini pod Češko kočo. Pasli smo telice, krave in bikce, gospodar te črede pa je bil hudi bik. Ponoči, ko je čreda počivala v štali, jo je bik varoval, da ni mogel nihče mimo, če se ni prej najavil, da je moja mama umirila bika.

Nekega dne nas je obiskal pravi gospodar Štuvarjev Toni. Bik ga je napadel, da je moral gospodar Toni zbežati na visoko skalo. Klical je moja mama, naj mu pomaga, ker je le ona lahko ukrotila bika. Mama mu je zabrusila: »Ja, Toni, kakšen gospodar pa ste, če vas še lasten bik ne prepozna!«

ANA ANKO

NAŠE 90 LETNICE

Iskrene čestitke

Alojzija Ježek

Antonija Lavtar

Frančiška Lombar

Marija Mali

Helenca Rozman

Ana Kozamernik

NAJNAJ...

Franci Oman – od slikopleskarja do slikarja

Pisalo se je leto 1938, ko se je v mestu Tržič rodil mami tkalki in očetu čevljarju Franci kot najstarejši otrok. Kmalu za njim sta ugledala svet še mlajši brat in sestra.

Vojni čas tudi njegovi družini ni prizanašal in tako so bili leta 1942 izgnani v Nemčijo, v mesto Bad Aibling, kjer so preživeli tri leta. Tu je Franci začel obiskovati prvi razred osnovne šole, ob koncu vojne, natančneje 12. junija 1945, pa so se vrnili nazaj v Tržič.

Občina je bila takrat zelo pozorna na družine izgnancev. Res, da se niso mogli vrniti nazaj v svoje stanovanje, jim je pa zato občina priskrbelo novo, še lepše stanovanje. Mama je kmalu po vrnitvi iz Nemčije dobila delo v tovarni BPT, ne dolgo za njo pa še oče v tovarni PEKO.

Jeseni je Franci v domačem kraju ponovno pričel s prvim razredom osnovne šole, saj tisti, ki ga je obiskoval v Nemčiji, ni veljal. Naučil pa se je nemškega jezika, kar mu je v življenju večkrat prišlo prav.

Osnovno šolo je obiskoval štiri leta, nato pa še dve leti gimnazije. V gimnaziji se je srečal s profesorjem likovnega pouka, danes že pokojnim akademskim slikarjem Milanom Batisto, ki je med leti 1953 in 1958 poučeval likovno vzgojo v Tržiču. Od njega je Franci pridobil mnogo znanja s področja likovnih zakonitosti in ustvarjanja.

Ob koncu gimnazije se je odločil za poklic soboslikarja in pleskarja na obrtni šoli v Kranju, kjer se je seznanil s še enim akademskim slikarjem Ivom Belcem. Šolanje je trajalo tri leta in štiri mesece, po uspešno opravljenem zaključnem izpitu, pa se je v svojem poklicu zaposlil v tovarni BPT, kjer je delal do svojega 20. leta. Nato je nastopil čas za dveletno služenje vojaškega roka, ki se je začelo v Karlovcu, nadaljevalo v Zagrebu, Kičevu v Makedoniji, zaključilo pa se je v štabu vojaškega področja v Beogradu, od koder je na Titov rojstni dan odpotoval domov.

Doma ga stara služba ni več čakala, zato se je zaposlil v

Komunalnemu podjetju Tržič. V naslednjih nekaj letih je zamenjal še nekaj služb, delal je v Tovarni Runo, v SAP –u kot sprevodnik v avtobusu, nato pa še zadnjih 29 let do upokojitve v Obrnem podjetju Tržič.

Po upokojitvi ni mogel počivati, zato je osem let honorarno delal po štiri ure v Stanovanjski zadrugi Tržič, kasnejšem Domplanu.

Poleg tega, da je imel Franci zelo rad svoj poklic, se je v prostem času rad udeleževal izletov in romanj. Obiskal je Rim, Bruselj, Ptujsko goro, Sveto goro pri Novi Gorici, Neapelj, Vezuv, zdravilišča na Madžarskem. Na svojih potepanjih je vedno z užitkom opazoval mojstrovine velikih slikarskih umetnikov, ki so ustvarili čudovite freske po cerkvah in bazilikah ter občudoval slike v galerijah. Tovrstna umetnost ga je vedno navduševala. Največji vtis so nanj naredile freske v bazilikah Sv. Pavla in Sv. Petra v Rimu. Še danes se živo spominja podob na stropih in stenah bazilike.

Nato je prišla bolezen in z njo odhod v dom, kamor je prišel marca 2010. Težko se je bilo privaditi. Hvaležen je osebju, da ga je spravilo na noge. Sam pravi, da se z dobro voljo da premagati vse.

Dan mu v domu zelo hitro mine. Tu je srečal mnogo znancev, prijateljev in bivših sodelavcev, ki jih je življenje pripeljalo pod isto streho. Ker je bil vaje neprestanega dela, mu tudi v domu ob delu čas hitreje mine. V delavnici delovne terapije se zanj vedno najde kakšno delo, rad pa se nauči tudi česa novega, saj mu uspe vse, česar se loti, tako mu ni nikoli dolgčas. Posebno so mu pri srcu slikarske delavnice z Vinkom Hlebšem. Všeč mu

je, da je tako svoboden, da gre kamor se mu zahoče in da mu delo pomeni razvedrilo. Želi si, da bi mu zdravje toliko služilo, da bi čim dlje lahko še užival ob svojem ustvarjanju.

Mi mu iz vsega srca to privoščimo!

Marjeta Šumič

vse teče...

V letu 2012 so se nam pridružili:

Anton Umek, Marija Košir, Marjan Bogataj, Ivana Rugar, Justina Kuhar, Barica Mikolič, Franc Zore, Matilda Mrak, Friderika Kokalj, Anton Stritih, Ruža Djakovič, Marjeta Verč, Hermina Mandeljč, Antonija Zaplotnik, Jusuf Bajrić, Štefanija Zupan, Ana Blatnik, Nure Čajič

***Bela roža si želi,
da se spokojno
z modrim cvetom odveni.***

Tanja Ahačič

in se izteče...

Zapustili pa so nas:

Katarina Kokalj, Antonija Peharc, Marija Kleindinst, Frančiška Lombar, Marija Mozetič, Ana Hadaš, Frančiška Hladnik, Frančiška Meglič, Veronika Jurkovič, Andrej Škantar, Hermina Mandeljč, Alojzija Vertelj, Ana Treven, Marija Hace, Ana Komac, Jože Šmid, Frančiška Kogej, Ruža Djakovič, Fani Debeljak, Štefanija Zupan, Anton Kralj

KULTURNE IN ZABAVNE PRIREDITVE V DOMU

Maja Lapuh

JANUAR

- 11. 01. 2012 Predstavitve Biosinhronske skupinske terapije
- 13. 01. 2012 Nastop otroške dramske skupine OŠ Križe
- 18. 01. 2012 Predstavitve dela v kulturi Mira Vrhovnika pod naslovom Filmski portreti Tržiških ljubiteljskih kulturnikov

FEBRUAR

- 03. 02. 2012 Slikarska delavnica z Vinkom Hlebšem v sodelovanju z Ljudsko univerzo Tržič
- 07. 02. 2012 Prireditve v počastitev slovenskega kulturnega praznika, koncert ansambla Vaška godba ter obisk župana mag. Boruta Sajovica in odprtje razstave PODOBE V LESU Petra Gučka in Viktorja Marušiča

Kakšne stvaritve je vse zmožna človeška roka, smo se lahko prepričali na razstavi Petra Gučka in Viktorja Marušiča. Prepričana sem, da nihče ni ostal ravnodušen ob pogledu na vse te umetniško izrezljane podobe v lesu, ki so kar vabile, da se jih dotakneš ter na žalost ugotoviš, da so »le« kos lesa. Vendar lesa z dušo.

- 13. 02. 2012 Ustvarjalna delavnica z Drago Heijden Bajt, pustni okraski
- 17. 02. 2012 Praznovanje rojstnih dni stanovalcev, rojenih januarja in februarja
- 21. 02. 2012 Pustovanje z ansamblom Rožnik

Kot otroci tudi mi vsako leto čakamo tisti čas, ko se lahko spremeniš v kogarkoli: čebelo, klovna, princeso, zapornika, Piko Nogavičko z gospodom Fickom, duhovnika, nuno, Indijanca, sonce, ... Letos so nas obiskali tudi smrkci. Bili smo jih zelo veseli, saj so zelo dobri plesalci in smo z njimi naredili kar nekaj plesnih korakov ob spremljavi ansambla Rožnik. Ne smemo pa pozabiti na pustne krofe, brez katerih seveda ni pusta. Joj, kako so bili dobri!

MAREC

02. 03. 2012 Slikarska delavnica z Vinkom Hlebšem v sodelovanju z Ljudsko univerzo Tržič

05. 03. 2012 Nastop skupine ljudskih pevk STUDENČEK iz Ivančne Gorice

Pesmi, katere so peli naši dedki in babice, pesmi, katereujemo še danes. Ljudske pesmi. Čudovit nastop naših gostov, oblečenih v narodne noše s popotovanjem v čase, ko so se v skupinah družili ob kmečkih opravilih ter si s petjem krajšali čas. Nihče ni ostal zaprtih ust. Vsak je našel pesem za svojo dušo in se z mislimi vrnil v največkrat poimenovane »tiste dobre stare čase«.

08. 03. 2012 Ustvarjalna delavnica z Drago Heijden Bajt, velikonočno okrasje

19. 03. 2012 Razstava starih fotografij Tržiča PREVOZI IN GOSTILNE Jureta Smoleja

23. 03. 2012 Nastop učencev Glasbene šole Tržič v počastitev materinskega dne

28. 03. 2012 Velikonočna ustvarjalna delavnica

30. 03. 2012 Slikarska delavnica z Vinkom Hlebšem v sodelovanju z Ljudsko univerzo Tržič

APRIL

02. 04. 2012 Razstava izdelkov naših stanovalcev ter izdelkov Marjana Špeharja

Kaj vse smo izdelali na velikonočni ustvarjalni delavnici, smo pokazali na aprilski velikonočni razstavi. Pestra paleta barv, s katerimi smo pobarvali naše velikonočne pirhe, je razstavo naredila še bolj mavrično. Niso manjkale niti voščilnice, narejene iz perja ter na svilo naslikani velikonočni motivi. Vse skupaj pa so polepšali še ročno izdelani pirhi Marjana Špeharja. Prava paša za oči.

06. 04. 2012 Slikarska delavnica z Vinkom Hlebšem v sodelovanju z Ljudsko univerzo Tržič

13. 04. 2012 Srečanje gorenjskih domov v Domu dr. Janka Benedika v Radovljici

Tema srečanja v Radovljici so bile tokrat lutke. Tamkajšnji stanovalci so nam za pester začetek dopoldneva zaigrali lutkovno igrico Pšenica, najlepši cvet. Po kratki predstavitvi o tem, katere lutke vse poznamo, smo zavihali rokave ter tudi sami izdelali lutko, ki smo jo poimenovali Violeta. Rjavolaska z modrimi očmi nam je zelo prirasla k srcu in nam krajša dneve v avli doma. Pridite in si jo oglejte. Smo pravi mojstri, ni nobenega dvoma.

13. 04. 2012 Velikonočna sveta maša

17. 04. 2012 Delavnica kulturne zgodovine pod naslovom VERSTVA SVETA pod vodstvom Marka Ogrisa

20. 04. 2012 Slikarska delavnica z Vinkom Hlebšem v sodelovanju z Ljudsko univerzo Tržič

23. 04. 2012 Nastop otrok iz vrtca Deteljica

Praznovanje rojstnih dni stanovalcev rojenih marca in aprila

MAJ

04. 05. 2012 Spomladanski izlet v Arboretum Volčji Potok

Arboretum je za marsikoga slovenska dežela tulipanov. Najlepši je spomladi, ko na vsakem koraku lahko občuduješ te prelepe znanilce pomladi. Ravno zato smo se letos tudi mi odločili, da pokukamo v ta kotiček pisanega cvetja. Ni nam bilo žal, kljub temu da je veliko cvetja že odcvetelo zaradi slabega vremena pretekle dni. Preživeli smo prelepo dopoldne z veliko mero dobre volje ter smeha, katerega je popestril še vlakec, ki nas je popeljal po parku. Zadovoljni in hvaležni obrazi naših stanovalcev so mi bili v potrditev, da je izlet več kot uspel.

11. 05. 2012 Sveta maša

16. 05. 2012 Srečanje stanovalcev gorenjskih domov v našem domu

23. 05. 2012 Odprtje skupne razstave likovnih del stanovalcev našega doma in varovancev VDC Tržič

Na vsaki slikarski delavnici pod mentorstvom Vinka Hlebša nas naši stanovalci nemalokrat presenetijo s svojim ustvarjanjem. Izpod njihovih rok prihajajo prave umetniške slike, katere je potrebno pokazati še drugim. Zato smo v sodelovanju z Ljudsko univerzo Tržič in varovanci Varstveno delovnega centra Tržič pripravili skupno razstavo, na kateri smo na ogled postavili stvaritve naših stanovalcev ter varovancev VDC-ja. Odprtje razstave so nam s petjem polepšali še naši Slavčki ter s plesno in pevsko točko varovanci VDC-ja.

24. 05. 2012 Revija pevskih zborov v Sežani

30. 05. 2012 Koncert mešanega pevskega zbora NAGELJ s Hrušice pri Jesenicah

JUNIJ

08. 06. 2012 Sveta maša

11. 06. 2012 Družabno dopoldne ob športnih igrah skupaj z učenci iz OŠ Bistrica

Ker je v nas veliko športnega duha in da pregovor zdrav duh v zdravem telesu drži, smo dokazali z učenci OŠ Bistrica, s katerimi smo preživeli dopoldne ob športnih igrah. Vijuganje s hokejsko palico okoli stožcev, metanje balinčkov, zbijanje kegljev ter metanje na koš so bili izzivi, s katerimi smo se z veseljem spoprijeli. Z veliko dobre volje, smeha in veselja je naše športno dopoldne prehitro minilo.

15. 06. 2012 Praznovanje rojstnih dni stanovalcev rojenih v maju in juniju

19. 06. 2012 Nastop skupine RESA

25. 06. 2012 Izid glasila Poklon jeseni

Depo

sp 908TRŽIČ-Društvo
POKLON jeseni
2012

061

4003933,7

COBISS

KNJENICA TRŽIČ

